

Nr 73.

Ankom till riksdagens kansli den 28 mars 1928 kl. 11 f. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående övergångsbestämmelser för vissa postexpeditörer och förste postexpeditörer.

(4:e avd.)

Uti två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren (nr 148) av herr *T. Julin* och fröken *K. Hesselgren* och den andra inom andra kammaren (nr 231) av fröken *B. Wellin* har hemställts, att riksdagen måtte förklara, att postexpeditörer och förste postexpeditörer skola, från och med den 1 juli 1928, i den mån de uppnått eller uppnå 40 levnadsår, vara berättigade att uppflyttas i löne- och pensionshänseende till 15:e resp. 16:e lönegraden, under förutsättning, att vederbörande tjänsteman den 1 juli 1925 genomgått av generalpoststyrelsen anordnad fackutbildning i s. k. postelevkurs.

Beträffande de skäl, motionärerna anfört till stöd för sin framställning, får utskottet hänvisa till motionerna.

Med anledning av ifrågavarande motioner har utskottet med stöd av 46 § riksdagsordningen inhämtat yttrande i ämnet från generalpoststyrelsen. Yttrandet i fråga, vilket jämväl innefattar yttrande över en i utskottets nästföljande utlåtande behandlad motion (I: 149) angående förbättrad löneställning för vissa tjänstemän i kommunikationsverken, finnes såsom bilaga fogad vid nu förevarande utlåtande.

Utskottet vill erinra, att riksdagen år 1926 i samband med behandlingen av vissa organisatoriska spörsmål vid post- och telegrafverken medgav, att då i tjänst varande postexpeditörer och förste postexpeditörer finge uppflyttas till den lönegrad, som vore närmast högre än de, dessa befattningar tillhörde (11:e resp. 12:e lönegraden), i följd varav nämnda befattningshavare numera i lönehänseende tillhöra 12:e resp. 13:e lönegraden.

I anledning av vad generalpoststyrelsen nu i ärendet anfört, vill utskottet endast framhålla, att, därest styrelsen med hänsyn till befordringsförhållandena inom verket finner några särskilda anordningar i organisatoriskt hänseende eller lönehänseende erforderliga, frågan härom i första hand läser böra prövas av Kungl. Maj:t.

Under återopande härav får utskottet avstyrka den nu motionsvis gjorda framställningen om ytterligare uppflyttning i löneställning för vissa postexpeditörer och förste postexpeditörer.

*Utskottets
yttrande.*

Utskottet hemställer alltså,

att de av herr Julin och fröken Hesselgren samt fröken Welin i ämnet väckta motionerna (I: 148 och II: 231) icke må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 28 mars 1928.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Närvarande: Se under utlåtandet nr 71.

Bilaga.

Till Riksdagens statsutskott.

Jämlikt en av Kungl. Kommunikationsdepartementet den 2 innevarande mars till Kungl. Generalpoststyrelsen avlåten skrivelse har Kungl. Maj:t anbefallt styrelsen att avgiva och till Eder senast den 20 dennes överlämna yttranden över dels två inom riksdagen väckta likalydande motioner, den ena inom första kammaren (nr 148) och den andra inom andra kammaren (nr 231) angående övergångsbestämmelser för vissa postexpeditörer och förste postexpeditörer, dels ock en inom första kammaren väckt motion (nr 149) angående förbättrad löneställning för vissa tjänstemän i kommunikationsverken. Med anledning därav får styrelsen anföra följande.

Beträffande de två förra motionerna får styrelsen erinra, att styrelsen — som redan innan nu gällande, för män och kvinnor gemensamma löneplan fastställts uttalat den uppfattning, att, då de förutvarande manliga och kvinnliga postexpeditörerna ägde samma fackliga kompetens och användes inom i huvudsak samma verksamhetsområde, en konsekvens av behörighetslagens genomförande syntes böra bliva, att ifrågavarande kvinnliga befattningshavare erhöle samma löneställning som de manliga tjänstemännen i motsvarande ställning — på framställning av Posttjänstemännens förening i skrivelse till Kungl. Maj:t den 28 september 1925 hemställde, att Kungl. Maj:t måtte i proposition till riksdagen föreslå, bland annat, att postexpeditör och förste postexpeditör finge, så länge de kvarstode i innehavande befattning, äga uppbara lön såsom tjänstemän i resp. 15:e och 16:e lönegraden. Denna hemställan tillmötesgicks av Kungl. Maj:t och riksdagen, jämlikt Kungl. Maj:ts brev den 4 juni 1926, så till vida, att den 1 juli 1926 i tjänst varande postexpeditör och förste postexpeditör finge, så länge vederbörande i dylik befattning kvarstode, i lönehänseende vara placerad i 12:e resp. 13:e lönegraden och skulle vederbörande inom den nya lönegraden erhålla den ställning i avseende å placering i löneklass, som han skulle hava innehaft, om han tillhört den lägre lönegraden.

Kvinnliga postföreningen hemställde sedan i skrivelse till Kungl. Maj:t, att Kungl. Maj:t ville hos riksdagen utverka, bland annat, att dåvarande postexpeditörer och förste postexpeditörer i löne- och pensionsänseende uppflyttades i 15:e resp. 16:e lönegraden. I utlåtande den 19 oktober 1926 över denna hemställan tillstyrkte styrelsen, ehuru postexpeditörer och förste postexpeditörer dämera, såsom nämnts, erhållit i viss mån förbättrad löneställning, likväl bifall till föreningens hemställan, dock endast i vad den avsåg sådana tjänstmän, som erhållit samma utbildning som postassistenten.

Styrelsen har sålunda hittills städse uttalat sig för, att postexpeditörer och förste postexpeditörer, vilka undergått samma fackutbildning som postassistenten, skulle hänföras till 15:e resp. 16:e lönegraden.

Frågan har emellertid nu i viss mån kommit i annat läge.

På besvär av 49 kvinnliga förste postexpeditörer och postexpeditörer över ett av styrelsen meddelat beslut, varigenom tre manliga tjänstemän kon-

stituerats till postassistent, undanröjde Kungl. Maj:t den 17 september 1927 styrelsens överklagade beslut och överlämnade till styrelsen protokollsutdrag, innehållande statsrådets och chefens för kommunikationsdepartementet vid ärendets föredragning uttalade mening.

Denna kan huvudsakligen återgivas sålunda.

Det ligger i verkets berättigade intresse att för befordran till assistentbefattning kräva, förutom relativt ung levnadsålder, att vederbörande äger i möjligaste mån prövide förutsättningar att kunna utnyttjas inom skilda områden av det postala arbetsfältet, att vikariera å högre befattningar av olika slag och att framdeles kunna fylla vakanser i sådana befattningar. För säkerställande av en god och på likställighet mellan manliga och kvinnliga aspiranter grundad rekrytering av assistentbefattningar och högre tjänster i postverket, böra fördenskull även kvinnliga befattningshavare lämnas tillfälle att genom tjänstgöring på olika platser och under skilda förhållanden ådagalägga sin lämplighet i förevarande avseende. Jämväl beträffande de manliga aspiranterna på anställning såsom postassistent har, med hänsyn till assistentbefattningarnas ändrade karaktär och det nuvarande personalöverskottet, en mera ingående prövning än hittills, åtminstone i vissa fall, skett befunnits vara motiverad.

Med anledning därav fann sig styrelsen den 30 september 1927 föranlåten att bestämma, att kvinnliga tjänstemän — ordinarie och extra ordinarie — som genomgått postelevkurs, skulle i den mån de så önskade sättas i tillfälle att undergå prövning enligt ovan återgivna direktiv. I enlighet med detta skulle kvinnliga tjänstemän, vilkas levnadsålder överstege 35 år, i regel icke komma att underkastas sådan prövning. Ansökan om att beredas tillfälle att undergå prövningen skulle vara ställd till styrelsen och, i förekommande fall, ingivas till överordnad postdirektör, som skulle vidare sända den till styrelsen med yttrande, huruvida sökande ansåges besitta förutsättningar att bestå prövningen.

Sedan åtskilliga ansökningar från kvinnliga tjänstemän inkommit, uttogos 47 sådana tjänstemän att undergå prövningen, varjämte meddelades bland annat att de 10 yngsta sökandenas ansökningar framdeles, i den mån dessa sökande på grund av tjänsteålder kunde komma i tur till befordran till postassister, skulle upptagas till prövning. Därjämte beslöt styrelsen, att, sedan vederbörande postdirektörer inkommit till styrelsen med yttranden rörande vissa manliga tjänstemäns förutsättningar att bestå en liknande prövning, styrelsen skulle till dylik prövning uttaga till en början 20 manliga tjänstemän. Dessa blevo ock efteråt uttagna.

Av de kvinnliga tjänstemän, som uttagits till prövningen, hava 12 återtagit sina ansökningar. Till undergående av prövningen återstå nu — förutom de ovannämnda 10 sökande, vilkas ansökningar framdeles skulle upptagas till prövning — 20 kvinnor, som uppnått 40 år, och 15 kvinnor, som äro under 40 år.

Prövningen har redan tagit sin början med åtskilliga manliga och kvinnliga tjänstemän. Det är avsett, att den skall för var och en omfatta högst omkring 5 månader.

Det läge, i vilket frågan om kvinnornas ställning i postverket kommit genom Kungl. Maj:ts efter de kvinnliga tjänstemännens besvär i förenämnda befordringsärende tillkomna beslut den 17 september 1927, måste anses vara ur alla synpunkter — postverkets, postassistenternas och de kvinnliga tjänstemännens egen — otillfredsställande.

På sätt styrelsen haft tillfälle upprepade gånger framhålla är det avsett, att postassistentkåren skall nedbringas till det antal, som är nödvändigt för

rekryteringen av högre befattningar i verket. Med hänsyn till de goda beföringsmöjligheter den sålunda reducerade postassistentkåren kommer att äga, kan det påräknas, att postassistenttjänsterna kunna komma att rekryteras med personer med synnerligen god teoretisk skolning och med goda förutsättningar för utbildning till befälstjänster. Det ligger i postverkets intresse att påskynda den utveckling, som sålunda åsyftas. Av särskild vikt är det härvidlag, att minskningen av antalet postassistenter försiggår så skyndsamt som möjligt. För reduktionen av postassistentkårens numerär har styrelsen också utarbetat ett program, enligt vilket av de årligen ledigblivna postassistentbefattningarna $\frac{2}{3}$ skulle indragas och ersättas med lägre befattningar och $\frac{1}{3}$ återbesättas. Detta program har redan rubbats och torde väl även under kommande år komma att rubbas, därest icke frågan om de kvinnliga tjänstemännens löneställning med det snaraste bringas till en för såväl postverket som vederbörande tjänstemän godtagbar lösning. Sedan Kungl. Maj:t anbefallt generalpoststyrelsen att låta aspiranter på postassistentbefattning undergå särskild prövning och det på goda grunder kunnat förutses, att åtskilliga av de sålunda prövade postexpeditörerna skulle komma att bestå provet, fann sig styrelsen nödsakad att hos Kungl. Maj:t hemställa om flera postassistentbefattningar än eljest skulle hava erfordrats. Denna framställning bifölls av Kungl. Maj:t.

Av de kvinnliga tjänstemän, som nu undergå prövning, befinna sig flertalet i nära nog samma levnadsålder som de manliga postassistenter, vilka erhålla sin första befordran (till förste postassistentbefattning). Den nuvarande postassistentkåren, vilken så att säga står på avskrivning, kommer således såsom följd av Kungl. Maj:ts förenämnda beslut att få ett ytterligare tillskott av f. d. kvinnliga postexpeditörer, som komma att tävla med de nuvarande assistenterna om de fåtaliga beföringsmöjligheterna.

I sitt beslut den 16 december 1927 förklarade sig Kungl. Maj:t förutsätta »att den omständigheten, att kvinnlig befattningshavare ej inom föreskriven tid ingivit ansökning om prövningen, icke skulle betaga henne möjlighet att framdeles kunna, därest hon befinnes därtill lämplig, ifrågakomma till dylik prövning, i den mån sådan med hänsyn till postassistentkårens rekrytering kunde finnas påkallad». Då den för närvarande pågående prövningen ingalunda påkallats av behovet av ett ökat antal postassistenter — vilkas antal redan förut är för stort — är det svårt att inse, varför frågan om eventuella senare prövningar av detta slag skall bedömas ur andra synpunkter än som gjorde sig gällande för den nu pågående prövningen. Vare sig någon ny prövning kommer att anordnas eller icke, komma emellertid de till postassistenter befordrade kvinnliga tjänstemännen att stå i en väsentligt högre löneställning än sina kvinnliga kamrater, som av en eller annan anledning icke velat eller kunnat genomgå sådan prövning, och detta trots att dessa tjänstemän, vare sig de benämnas postassistenter eller postexpeditörer, i de allra flesta fall komma att utföra samma arbete.

Intill dess postassistentkåren nedbringats till att bli enbart en rekryteringsgrad, finnes nämligen ingen möjlighet att uppdelat arbetsuppgifterna mellan postexpeditörer och postassistenter. Tjänstemännen av båda kategorierna hava hittills utfört i stort sett samma arbete, ett förhållande, som kommer att fortvara åtminstone för de närmaste åren. Å en viss tjänst kan således arbetet utföras omväxlande av en postassistent och en postexpeditör. Att postassistenten (hittills manlig tjänsteman) uppstår väsentligt högre avlöning än postexpeditören (kvinnlig) för samma arbete — postassistent uppstår lön enligt 15:e lönegraden och postexpeditör, varom här är fråga, enligt 12:e — har historiska skäl för sig. För en kvinnlig postexpeditör torde det bli väsentligt svårare att finna sig tillrätta med att en hennes kvinnliga

kamrat skall åtnjuta så avsevärt högre avlöning endast av det skäl, att den senare undergått en särskild prövning på omkring 5 månader och därigenom åtminstone i viss mån styrkt sig äga förutsättningar att bestrida högre befattning än postassistent. Hennes möjligheter att verkligen nå högre grad äro emellertid ytterst små.

De synnerligen dåliga befordringsutsikterna för den nuvarande postassistentkåren hava vid många tillfällen påtalats. På grund av den starka rekryteringen av manliga postexpeditörer under åren närmast före och efter sekelskiftet, räknar den nuvarande postassistentkåren ett så stort antal tjänstemän, att endast ett fåtal av desamma kunna nå över den grad, de från sitt inträde i postverket tillhört. Till belysning av befordringsförhållandena för postassistenter till närmast högre grad (i.e postassistentgraden) förtjänar framhållas, att de tio senaste till denna grad vid postkontor befordrade postassistenterna uppnått en levnadsålder av i medeltal 46 år samt varit i verkets tjänst i medeltal 25 år.

Genom vad som senast åtgjorts i fråga om de kvinnliga postexpeditörernas och förste postexpeditörernas tillträde till postassistentgraden har frågan om de nuvarande postassistenternas befordringsmöjligheter blivit ytterligare komplicerad.

På sätt nu framhållits, kommer tillämpningen av Kungl. Maj:ts nämnda direktiv att föra med sig konsekvenser, som ur såväl verkets som posttjänstemännens synpunkt måste anses vara mindre önskvärda. Den enda skönjbara lösningen av frågan synes därför vara, att samtliga ifrågavarande kvinnliga tjänstemän övergångsvis beredas en sådan löneställning att befordran till postassistentbefattningar icke för dem kan innebära någon nämnvärd lockelse.

Det är ett sedan länge i postverket känt förhållande, att de befattningar, som redan före behörighetslagens tillkomst kunde innehavas av en kvinna, icke föranledde så många ansökningar från kvinnornas sida, som det med hänsyn till kvinnornas antal i verket kunde förväntas. Detta förhållande torde finna sin förklaring i en särskilt hos kvinnor framträdande obenägenhet att åtminstone vid mera framskriden ålder — vid yngre år hava de icke kunnat vinna befordran — byta om arbetsuppgifter och ofta nog även tjänstgöringsort. Det är icke sannolikt, att någon ändring inträtt i detta förhållande efter behörighetslagens ikraftträdande. Man torde tvärtom kunna utgå ifrån, att kvinnornas senaste åtgärd i denna fråga — att i befordringsväg söka nå det mål för några, som de förut förgäves eftersträvat för samtliga — i själva verket icke åsyftar, att en del av postexpeditörskåren efter förenämnda prövning skall rycka upp såsom konkurrenser till sina manliga kamrater om de fåtaliga högre befattningarna över postassistentgraden, utan fastmera äro inriktade på den förbättring i samtliga postexpeditörers lönevillkor, som de ansett böra komma som en självklar konsekvens av behörighetslagens princip: lika lön för lika arbete. Vad de egentligen åsyfta är utan tvivel avlöning såsom postassistenter med bibehållna arbetsuppgifter.

Emellertid finnas säkerligen några kvinnliga tjänstemän i ifrågavarande tjänstegrader, som sträva efter befordras till högre ställning i verket. Givetvis böra de även vinna dylik befordran i den mån de på ett tillfyllestgörande sätt ådagalagt sin duglighet och lämplighet härför.

Enligt styrelsens mening kunna därför de kvinnliga tjänstemännen i postverket, som hava samma utbildning och i stort sett samma arbetsuppgifter som de nuvarande postassistenterna, indelas i två kategorier, å ena sidan de tjänstemän, som under åberopande av behörighetslagen kräva en mot deras utbildning och nuvarande arbetsuppgifter svarande avlöning, å andra sidan de tjänstemän, som eftersträva tillträde till postassistentbefattning i dess egenskap av rekryteringsgrad för högre befattningar. Det lider intet

tvivel, att den förra kategorien omfattar det alldeles övervägande flertalet av ifrågavarande tjänstemän, och att den andra kategorien omfattar ett synnerligen obetydligt antal.

Vad beträffar de till den senare kategorien hörande tjänstemännen torde frågan om deras löneställning få anses avgjord genom förenämnda, av Kungl. Maj:ts meddelade direktiv.

I det föregående har styrelsen sökt visa, att den sålunda anvisade utvägen att tillgodose de kvinnliga tjänstemännens krav leder till för samtliga parter mindre önskvärda konsekvenser. Det måste därför anses vara av vikt, att frågan om löneställning för samtliga postexpeditörer och förste postexpeditörer, som hava samma utbildning och i stort sett samma arbetsuppgifter som postassistenterna, med det snaraste bringas till en rättvis lösning.

I förevarande fråga har, såsom ovan framhållits, generalpoststyrelsen tidigare intagit den ståndpunkten, att nu ifrågavarande kvinnliga tjänstemän borde som en konsekvens av behörighetslagens ikraftträdande komma i åtnjutande av — åtminstone i huvudsak — samma avlöningsförmåner som postassistenterna; och generalpoststyrelsen finner intet skäl att frångå denna ståndpunkt, som enligt styrelsens mening är den i förevarande fall enda följdriktiga.

Motionärernas förslag i denna fråga anser sig styrelsen icke kunna biträda. En förhöjd löneställning för ifrågavarande tjänstemän har hittills motiverats med den för män (postassistenter) och kvinnor (postexpeditörer) gemensamma utbildningen och likheten i fråga om arbetsuppgifter. Generalpoststyrelsen har jämväl vid tidigare tillfällen för sin del förklarat sig anse kvinnornas krav ur denna synpunkt grundat. Däremot kan styrelsen icke betrakta denna fråga som en lönefråga i egentlig mening, vilken skulle kunna i kompromissväg lösas genom beviljande av ett extra ålderstillägg, som skulle tillkomma vederbörande tjänstemän vid viss levnadsålder. Det är härvid av ringa betydelse, om åldersgränsen sättes vid 35 eller 40 eller tilläventyrs vid 45 eller 50 år. Om denna fråga betraktas som en lönefråga i vanlig mening, måste på densamma anläggas helt andra synpunkter än hittills varit fallet. Styrelsen finner sig således böra vidhålla sin förut uttalade mening, att kravet på en förhöjd löneställning för dessa tjänstemän motiveras endast av det förändrade läge, i vilket lönefrågan för de kvinnliga tjänstemännens del kommit genom behörighetslagens ikraftträdande.

Sedan emellertid genom Kungl. Maj:ts meranämnda direktiv vissa kvinnliga tjänstemän efter genomgångna prov skola utnännas till postassistenter (löne graden), läser det icke kunna ifrågasättas, att med dessa i övrigt likställda tjänstemän skola utan dylika prov befordras till samma grad, vare sig vid viss levnadsålder eller utan hänsyn till levnadsåldern. Styrelsen finner därför den lämpligaste och — även med hänsyn därtill, att de kvinnliga och manliga tjänstemännens arbetsuppgifter icke äro fullt identiska — riktigaste utvägen vara, att ifrågavarande postexpeditörer placeras en grad lägre på löneskalan än postassistenterna.

Styrelsen anser sig hava anledning antaga, att med en sådan placering på löneskalan ifrågavarande kvinnliga postexpeditörer och förste postexpeditörer icke skola åtminstone i någon större utsträckning eftersträva befordran till postassistentens graden, något som ur de synpunkter, styrelsen här ovan berört, måste anses vara angeläget.

Den ökade kostnaden av vad styrelsen nu föreslagit skulle uppgå till omkring 165,000 kronor för första året, varefter merkostnaden skulle år för år minskas.

Under åberopande av vad sålunda anförts anser sig generalpoststyrelsen, som finner en skyndsam lösning av den i motionerna omhandlade frågan

vara önskvärd, böra tillstyrka, att postexpeditör och förste postexpeditör, som före den 1 juli 1925 genomgått av styrelsen anordnad fackutbildning i s. k. postelevkurs må, så länge vederbörande i sådan befattning kvarstår, i lönehänseende vara placerad i 14:e resp. 15:e lönegraden och att vederbörande skall inom den nya lönegraden erhålla den ställning i avseende å placering i löneklass, som han skulle hava innehaft, om han tillhört den lägre lönegraden.

Med anledning av denna förändring torde den i Kungl. Maj:ts brev den 4 juni 1926 intagna bestämmelsen, som berättigar styrelsen att utnämna extra ordinarie postassistenter till postexpeditörer med bibehållande av den i extra ordinarie anställningen innehavd lön, böra så ändras, att lönen icke må överstiga den för 14:e lönegraden gällande högsta löneklassen.

Vidkommande därefter den senare motionen får generalpoststyrelsen meddela, att styrelsen, som anser vissa billighetsskäl tala för ett tillmötesgående av det i motionen framställda förslaget, redan innan styrelsen fått del av motionen påbörjat vidtagande av en utredning i den fråga, motionen avser. Styrelsen har för avsikt, att, om utredningen, som ännu icke är slutförd, kommer att giva anledning därtill, i frågan avgiva ett förslag, avsett att föreläggas nästkommande års riksdag. Styrelsen får därför hemställa, att för närvarande ingen åtgärd vidtages i ärendet.

Protokollsutdrag, innefattande av byråcheferna Kihlmark, Hasselrot och Döss gemensamt avgivet särskilt yttrande, bifogas.

Stockholm den 16 mars 1928.

Kungl. Generalpoststyrelsen.

ANDERS ÖRNE.

JAQUES PRAMBERG.

August Broberg.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Generalpoststyrelsen vid dess sammanträde i Stockholm den 16 mars 1928.¹⁾

Närvarande: generaldirektören ÖRNE, byråcheferna PRAMBERG, KIHLMARK, HASSELROT, DÖSS och LAGER.

På föredragning av byråchefen Pramberg beslöts avgivande till riksdagens statsutskott av yttrande, på sätt konceptet utvisar, över vissa inom riksdagen väckta motioner.

Byråcheferna Kihlmark, Hasselrot och Döss voro delvis skiljaktiga från beslutet och yttrade:

»Beträffande de föreliggande motionerna angående övergångsbestämmelser för vissaa postexpeditörer och förste postexpeditörer hava vi haft avvikande mening och få i anledning därav anföra följande.

Ur dessa synpunkter hava vi icke kunnat ansluta oss till generalpoststyrelsens utlåtande i ärendet utan hava ansett, att, såsom förhållandena i hithörande hänseenden utvecklats inom postverket, generalpoststyrelsen bort tillstyrka åtgärder för att försöka bringa frågan ur världen i huvudsaklig överensstämmelse med vad i den remitterade motionen föreslagits, eller att de kvinnliga postexpeditörer och förste postexpeditörer, som före den 1 juli 1925 genomgått av generalpoststyrelsen anordnad, för manliga och kvinnliga tjänstemän gemensam, fackutbildning, måtte, från och med den 1 januari 1929, i den mån de uppnått eller uppnå vissa fastställda levnadsår, å övergångsstat uppflyttas i 15:e resp. 16:e lönegraden.

Vidkommande den föreliggande motionen angående förbättrad löneställning för vissa tjänstemän i kommunikationsverken hava vi, som anse nödvändigt, att vissa åtgärder snarast vidtagas för att bereda de äldre beföringsdugliga postassistenterna en något förbättrad löneställning, biträtt generalpoststyrelsens ståndpunkt.»

På befallning.

G. Linden.

¹⁾ Endast tryckt i transumerade delar.